

ZOJA

Regényrészlet

PASZKAL GILEVSZKI

Zoját már akkor vad félelem kerítette hatalmába, amikor Ali becsukta maga mögött az ajtót. Mersza néni házának tisztaszobájában voltak. Eddig alig-alig is gondolt bele, mi történik vele, ártatlan játéknak vagy álomnak tetszett az egész. Most döbbszent csak rá, hogy nem álom, valóság. Ez volt az első eset életében, hogy magára maradt a szobában egy férfival. Nem csoda hát, hogy bármennyire kívánta is Alit, most, hogy ez csillapíthatatlan vágytól fűtve megindult feléje, végigfutott a hátán a hideg, és szíve megremegett, mint a nyárfalevél. A szalmazsákra dőlve, félig lecsukott szemmel figyelte a mohón közeledő Alit, védtelenül, s jaj, most nyílt belé először a felismerés, hogy még az istene is ehagyta, s itt fekszik Allah kénye-kedvének kiszolgáltatta; egy pillanatra az is megfordult a fejében, hogy felugrik, elmenekül e fenyegető veszély elől, istenem, ott lenni újra békés kis leányszobájában, egyedül, s csak ábrándozni a szerelemről, lázasán, de kéjes hév és igazi érintés nélkül, melynek már pusztá gondolatába is beleborzong míg a lassan, magabiztosan és feltartóztatlanul közelítő, hatalmas férfitestet nézi, miközben úgy érzi, mintha megállt volna az idő, mintha itéletnapi csend borult volna rá, és sehol semmi kiút, sehol senki, akitől segítséget remélhetne. Már látja is a vad hím boltozatos, szőrös mellét, látja, milyen félelmetes lassúsággal gombolja ki fehér ingét, oldozza le magáról még lassabban piros övkendőjét. Nem, nem bírja ki tovább, egészen lehunyja a szemét, a sorsára bízza magát, jöjjön, aminek jönnie kell. Úgy érzi magát, mint akit visszavonhatatlanul bevetettek az örökkévalóság feneketlen mélységeibe, és sehol semmi, amibe bekapaszkodhatna, amiben megfogódhatna, környörtele-

nül sodorják magukkal a bizonytalanság szennyes hullámai, de még mielőtt végleg elmerülne bennük, ösztöne utolsó fennmaradási görcsében, valami lesújtó izgalom ködében még érzi orrában a dúvad póre, kegyetlen közeledését, mintha izzó üszök meredne immár meztelen teste felé (mikor, s hogyan tépték le róla ruháját?), éles férfilehelet pásztázza be részegítőn tetőtől talpig, s egyszer csak ott érzi a bőréen Ali kezének gyengéd, enyhén csiklandós simogatását, ezernyi szenvedélyes aranyhangya nyüzsgését, melle megkeményedik, olyanná lesz, mint két fehér márványfélgömb, sajtó fájdalmat zárva magába, de valami különös, eddig sosem tapasztalt, ám várva várt kéjt is, altestére pedig, sima hasára, puha combjai közé óriási teher nehezedik; tudatának legmélyebb rétegeiben, az emlékezet parázsló szerűjén feltűnik neki, hogy a férfitest üszke alakot változtat, előbb mintha kemény lópaták ideges dobogását érezné, amint vaktában tapossák a porhanyós talajt, nyugtalanul, de ugyanakkor valami halkán közelgő gyenge dobogást is hall, mely a szédítő magasságból érkezik, majd hirtelen lefékez, megtorpan egy pillanatra, azt hinné az ember, meglepetten, a lány udvarának kapuja előtt. Mikor is lehetett ez, előző életében? Két szépen vájt, formás test közelít egymáshoz, lassan, végtelen lassításban és szenvedélyes önuralommal egy heves és tökéletes egyesülés felé, mely gyengéd is, vad is, megnyugtató is, izgató is egyben; kecses, büszke, lobbanékony, betörtetlen, de ugyanakkor halálra ijedt, csodálkozó, hőkölő fiatal kancáé az egyik, halkán, izgatottan liheg, egész testében remeg, vékonya vadul hullámszik, szeme bepárásodik, nagy kínnal fojtja magába sikolyát, ismeretlen veszélyt sejt, de eszébe sem jut kitérni előle egy világért sem, legfeljebb úgy tesz, mint aki menekülni akar, levegő után kapkod, és megborzong, szégyelli magát, ficáncol, de lábát láthatatlan pályva szorítja; és hatalmas, izmos, erős csődöré a másik, mely erőszakosan, de méltósággal, uralkodva önmagán s mégis majd megveszve, majd megbolondulva a végzetes szenvedélytől nagyokat horkant, de ügyelve, hogy el ne riassza érintetlen kancáját, amely feltárja előtte pompás, sima testét, miközben megmegrándul egy-egy váratlan, sajtó ütésre, és ostorozástól, korbácsolástól tartva nyugtalanul tekint körül hatalmas, égő szemével, hogy miféle isteni csoda történik vele, szemérmetlenül, ajzottan túrva, hogy a hím végigcirógassa orrcimpáival, hogy magán érezze forró lélegzetét, elikábítsa szájának bódító párája, ösztönösen szétterpeszti a lábát, utat nyit, érzi, hogy hozzáér az izzó dorong,

kissé kitér, tétova szökési kísérletet tesz, de amikor már-már úgy tűnik, hogy megmenekült, felágaskodik a csődör, megtámaszkodik a kimerült, erőtlen, egész testében remegő kanca hátán, az pedig, ha úgy érzi is, hogy egész hegy szakadt rája, azért bátran állja a rohamot, és befogadja a gerjedt csődört, diadaira váltva a fenyegető veszélyt, élvezetre sorsa beteljesülését, s akkor fölnyerít, inkább a boldogságtól, mint a fájdalomtól, aztán megjelenik előtte anyja képe, egy kedves, gyönyörű, jó vérű és szelíd őskancáé, s anyja isteni jelenlétéből merít erőt, hogy elviselje a hegyrengető szenvedély rohamait; szétgyűrűzik a barlangi forrás habja, kemény paták vágódnak mélyen a porhanyós talajba, hogy beléremeg a föld, és ahogy a kanca lassan-lassan odaadja magát, egyszerre — gyönyörérettel kábítva el a csődört — le is csillapítja annak zabolátlan lendületét, enyhül a viharos ostrom, ernyed a meredt bujaság, egyik percről a másikra elcsendesül az egész világ, s csak a két ellentétes lény nehéz, elégedetten keveredő zihálása hallatszik, két lényé, mely egy pillanatra eggyé vált, de úgy, hogy megérintette a világ mindkét végét, s bejárta a végtelen messzeséget, azt, amit különben semmiképp sem lehet bejárni, csak a természettől kapott szárnyakon, a mindenkori akarattal szárnyán, mely ott munkál minden történőben és létezőben ősidőktől fogva.

Zoja félig alétan feküdt a szalmazsákon, és még sakáig nem tudta felfogni, mi történt. Végtelenül fáradtnak, összevertnek és legyőzöttnek érezte magát, de ugyanakkor boldog is volt, elégedett, nyugodt, mintha egy mennyei barlang vízéséséből bukkant volna elő. Még mindig hallotta a tompa lódobogást, de már messziről, egyre messzebről, s most már mintha nem is a föld dübörögne, hanem az ég visszhangzik belé, mintha egy egész ménes vágatna odafönt, valahol a fellegekben. Mellette ott feküdt Ali, tikkadtnak, kimerülten, lihegve, mint aki felszántotta a fél határt egy ősrégi ekével, melyet Allahtól kapott ajándékba, hogy törje fel az ugart, s magot vessen belé, hogy fájdalmas sebet hasítson a földbe az ekevas öreg élével, de ugyanakkor tegye boldoggá, termékennyé, szépítse meg és frissítse fel testét, bontsa ki gyümölcsöző rügyeit, hegyes karókat verjen kérgébe, melyekre boldogan kapaszkodik s fut fel majd inda, sarj, kúszószar.

Zoja elmázta a férfit, aki úgy hevert mellette, mint egy hatalmas eke szántás után, végigfuttatta a tekintetét szőrös mellén, vállán, karján, s noha rég szétvált a testük, még mindig egynek érezte magát vele. A legszívesebben örökre itt maradna ebben a

szobában, az izmos férfitestet fürkészsve, hol följazottan, hol mint most is, erejehagyottan, legyőzötten, fáradtan, mozdulatlanul, és figyelné a parányi ablakon át a hatalmas mén és a gyönyörű kancsa csodálatos játékát, mely még évek múltán is fe'korbácsolja fantáziáját, s amitől néha már-már úgy érzi, hogy ő is megvadul, ellobban, és szakít buja álmoktól terhes magányával, halálosan vágyván rá, hogy átadja testét a könyörtelen ostorozásnak, a tomboló viharnak. Hihetetlenül boldog volt. Itt van mellette, karnyújtásnyira az, akire a legnagyobb szüksége volt, különösen az elmúlt télen, amikor a vele való egyesülés gondolatával melengette magát. Most, lám, az övé, egyedül az övé. Kinyújthatja feléje gyönyörű, hosszú, gyengéd kezét, megérintheti, amikor csak kedve tartja, bronzszínű arcát, szőrös, erős mellkasát, izmos karját és lábszárát, ott is megfoghatja s megsimogathatja, ahova azelőtt még gondolataiban sem merészkedett el. A férfi most, mintha kitalálta volna az épphogy asszonnyá avatott lány gondolatait, felnyitotta egy pillanatra nagy, fekete, nedves szemét, de le is hunyta mindjárt, mintha valami mennyei fáradtság vett volna erőt rajta. Csak kinyújtotta nehéz, ernyedt kezét — mozdulatában nyoma sem volt már az iménti erőnek, szilajságnak —, és leejtette Zoja gyönyörűre vájt, fehér combjára, megmerítette a lány húsának habjában, egészen közel a fedetlen-védetlen, dús vénuszdombhoz. Aztán a lány közelebb bújt hozzá, és ott maradt sokáig, sokáig, így pihentették jó ideig mindketten első, szenvedélyes szerelmük fáradt ménjeit. Szervedélyük lecsitulván édes álomba szenderedtek. Gyengéd ölelésben aludtak, mint két isteni gyermek, mint két egymástól messzire szakadt lény, akik egész életükben keresték egymást, s most végre egyesülhettek végtelen gyönyörök közepette. S ebben a látszatra szelíd ölelésben egyesült, vélnéd, a két különböző isten is, békés fegyverszünetben a szenvedélyes, nagy csata után. Úgy feküdt ott a két test, mint két elfelejtett időkből való, tökéletesen formált kőszobor, napbarnította, sötétes bőrű, bronzszínű, durva faragású, kissé állatias az egyik, és fehér, sima a másik, mintha ősidőktől fogva mosták volna ilyenre egy tiszta patak gyengéd hullámai, csodálatos idomain hagyva csipkehajjuk megkeményedett nyomait.

Egy álló hétig ki sem mozdultak Ali nagynénjének tisztaszobájából. Mersza némi ételt, italt készített nekik, letette az ajtó elé, a férfi fölkelte, elvette, de volt úgy, hogy föl sem kelt érte, mert a szerelmi odaadás úttalan utain barangoltak éppen, vagy az álom

bódító kertjében pihentek. Ali a harmincadik évét taposta, négy gyermek apja volt, s az ötödik is ott rugdalózott már a felesége hasában. Férfias, egészséges, szerelemben jártas ember volt, értett hozzá, hogy repítse fel újra és újra az érzékek csúcsára a tapasztalatlan Zoját. Volt úgy, hogy egész nap szét sem vált a testük. Zoja összetörtnek, fáradtnak érezte magát, de boldognak, elégedettnek is. Ez a vad és kegyetlen férfi mintha minden úrt kitöltött volna benne. Bármennyire sajogtak is gyenge izmai, újult örömmel várta a szenvedélyes egygé válás meg-megismétlődését. Remegő, állati gerjelelemmel már-már a férfi egész ajzott testét egyetlen, feléje meredő, élő fúrónak nézte, mely bódító gyönyörrel árasztja el egész tikkadt bensőjét.

A hetedik napon már egyikük sem tudott felkelni a gyűrött ágyból, így Mersza néni bejárt a tisztaszobába is, gyümölcsöt hozott nekik és vizet, hogy étlen-szomjan ne pusztuljanak. Sokat megért, de ilyet még sosem látott a jó lélek: néha szinte egymásba roskadva találta őket, görcsös ölelésben, elválaszthatatlanul, mintha egyetlen testté ötvöződtek volna. Nem egyszer följük is hajolt, hogy betakarja őket a verejtéktől nyirkos lepedővel, s mozdulatlan testük láttán nem tudta magába fojtani rémült kiáltását:

— Ali! Fatima! Éltek-e még? Ébredjetek!

Ali ólmos mozdulattal fordult feléje, és elhaló hangon csak ennyit mondott:

— Hagyjál bennünket, Mersza néni, élünk.

És saját testével takarta el Zoja testét, mely olyan szépséges volt, hogy még Mersza néni is elragadtatással beszélt róla.

— Szép ez a gyaur lány — mondogatta a család többi tagjának —, szebbet még életemben nem láttam. Homloka alabástromtalizmán, haja színezüstszál, foga gyémántkő, tompora sima és tüzes, mint a fiatal kancáé, még egy nő is örömét lelné benne, ha meglovagolhatná. Hej, ez az Ali, bizony mézescsuporba merült a kanala! De művelgeti is a kertecskejét szünet nélkül, éjjel-nappal. Igencsak egymásba habarodtak. Még elégnék a nagy szerelemben.

Midin sem mozdult ki szinte egész héten a házból: Őrködött, késszen rá, hogy megvédje kenyeres pajtását a falubeliek és Zoja rokonainak támadásától, akiket mint derült égből a villámcsapás, úgy ért a hír, hogy Zoja megszökött, és hitét is elhagyta. Hamarosan híre ment a szomszéd falvakban is, hogy a környék legszébb lánya törökké lett, és Dupjakon él, Ali szpáhival, aki szin-

tén messze földön híres ember volt, nemcsak mint mezőőr, hanem mint jószágkereskedő is. Nem volt olyan jóvágású, mint testvérré fogadott barátja, Midin, a nők mégis őt szerették jobban, isten tudja, miért. Majdnem mindegyik környékbeli faluban volt titkos szeretője, mohamedán is, keresztény is, özvegy, elhagyott menyasszony vagy valami kiégett vénlány. Orroltak is rá a férfiak, ahogy már az lenni szokott: sosem is szerette a férfinép azt, aki a nők kedvence.

Midin, bármennyire szíven találta is, hogy nem övé lett a gyönyörűsége Zoja, hű barátja maradt Alinak. Éberren óvta minden meglepetéstől, minden veszélytől, míg az a tisztaszobába zárkózva éjt s nappalt egybetoldva szeretkezett a törökké lett szépséggel. Egyszer-kétszer, késő éjjel, amikor már mindenki aludt, Midin odalopódzott a tisztaszoba ajtajához, és izgatottan hallgatta a szerelmesek forró suttogását, lihegését és sóhajtozását, néha rátapasztotta szemét egy parányi hasadéokra, és az ablakon behulló holdvilág fényénél, mint valami szép álomban, valójában inkább elképzelte, mint látta a lány tündéri testét, amint nyöszörögve vonaglott a férfi durva rohamai alatt.

Ali is megérezte barátja vad izgalmát, különösen amikor meghallotta lovának nyugtalan dobogását a ház körül: a szerelmesek fölött őrködő, hű barát életjelét.

— Ez Midin — mondta inkább magának Ali. — Nagyon szeretem, de esküszöm, megölöm, ha megpróbál elcsábítani.

— Te bolond! — mosolyodott el Zoja.

— Jóképű fickó, igaz-e. Neked is tetszik, nem? — kérdezte a férfi szikrányi kíváncsisággal és féltékenységgel a hangjában.

— Miket beszélsz! — válaszolta a lány szemlátomást sértődötten. — Nekem egyedül te tetszel.

— Hitemre mondom, megöllek mindkettőtöket, ha megpróbáljátok összeszűrni a levét a hátam mögött — mondta Ali, és még dühödtebben, még szenvedélyesebben csókolta végig a lány testét. Szokatlan durvasága csak felkorbácsolta Zoja szenvedélyét, fájdalommal vegyes kéjjel tűrte a férfi harapdálását duzzadt mellén, piros arcán, piciny fülén, csípőjén, a farán, a combjain, s csak amikor már ezernyi kék folt volt a testén, s látta, hogy sehogy sem csillapodik Ali, akkor kiáltott fel:

— Ne, Ali, fáj! — Úgy érezte, mintha valami hatalmas mén súlyos patái tipornák a testét.

— Széttéplek, darabokra szagatlak, te gyönyörű nőtény, te

— lihegte Ali, és Zoja úgy érezte magát, mint akit nyárson forgatnak.

Odakint ismét nagyot horkantott Midin lova.

— Csiba, te! — szólt rá dühösen Midin. Tudta nagyon jól, mi nyugtalanítja a lovát. Micsoda tűz van ebben a gyaur lányban, gondolta magában, hogy még ez az állat is megérzi! Aztán beledöfte éles sarkantyúit a lova oldalába, s mint az őrült, kivágatott a rétre, hogy a hús szélről várjon enyhülést dühére s fájdalomára. Jaj annak a gyaurnak, aki ilyenkor az útjába téved! Volt kettő a faluban, akiket különösen gyűlölt, Vangel Mijalkovnak hívták az egyiket, és Panajot Nikolovnak, röviden Feketének a másikat. Ám míg ez utóbbival össze-összecsapott már néhányszor, Vangel Mijalkovtól mindig is félt. De kerüljön csak utamba az átkozottja, Allahra mondom, nem marad meg a feje a vállán — fogadkozott magában, és keményen megszorította jatagánja marokolatát.

Felhergelve, dühösen vágatott a határban, és sokért nem adta volna, ha most botlana valamelyikükbe, hogy annak vérével csilaplítsa a maga vérének fortyogását.

— Hol van Vangel, az a csirkefogó? — kérdezte kihívón a földjüket szántó parasztoktól.

— Nem tudjuk — felelték ezek megszeppenve.

— És az a szégyentelen Panajot, az a szeszakázán?

— Ő sincs ma kint. Elment Kondorobiba, valami ügyét intézi.

— Mondjátok meg nekik, hogy kitaposom a belüket, ha meglátom őket! Iszom a vérükből, Allahra mondom!

Azzal rávert a lova tomporára, és visszaügetett Mersza néni házához, ahol Zoja és Ali még mindig egymás karjában fetrengett.

— Mi az istent csinálnak egy álló hete — füstölgött magában. — Lovagol a gaz kerítője, lovagol. Nagy csődör ez az én kenyeres pajtásom, de ha én vagyok a helyében, és ilyen büszke nőtényt adna alám az isten, magam sem volnék különb. Inkább még rosszabb! Hej, de meglovagolnám a telhetetlen kancáját! Pfuj, fesslett nőszemély! — kiáltott fel hangosan. — Nyughass, no! — csitította megint a lovát. — A hétszázát! A fél határt felszánthatta volna ennyi idő alatt! — mondta magában, és dühösen kiakadt. — Egy egész erdőt kivághatott volna, a bitangja!

Midin azonban jól tudta, milyen ínyenc szoknyabolond Ali. Hogy se istent, se embert nem ismer, ha rájön a bujálkodhatnék. Hát nem egy hajszálon múlt az élete akkor is, amikor a koszturi

Ekrem bej nagyobbik lányával kezdett ki? Három napra bezárkózott vele egy vártoronyba a birtokuk szívében, s ha Midin nincs, menthetetlenül otthagyja a fogát, hisz a lány állig felfegyverkezett bátyjai már a sarkukban voltak. Szerencsére Midinnek sikerült egy rövid időre elterelni a figyelmüket, s az alatt Ali elszelelt, a biztos haláltól menekülvén meg, immár nem először. A testvérek csak a szerelemtől elgyötört, szép hűgukat találták a helyszínen, tehetetlen dühükben jól helybenhagyták, aztán úgy összetörtén, félholtan felkötötték egy lóra, és hazavitték Koszturba.

Midin, lova nyergében töltvén ideje nagy részét, mint egy török pandúr, most Ali többi szeretőjét idézte maga elé gondolatban (volt köztük olyan is, akihez mindketten bejáratosak voltak), de olyant, mint Zoja, keresve sem talált volna háromnap járásra. Megirigyelhette volna tőle maga a pasa is, sőt még Mohamed is, gondolta magában Midin.

— Micsoda bolond szerencséje van ennek a fickónak! — hajtogatta Midin, s lassan azon kapta magát, hogy már-már rögeszmévé válik benne az irigység, s ott tart, hogy vesztét kívánja barátjának. A következő percben azonban megrázta magát, megbánta sötét gondolatait, és így szólt: — Megőrültél, Midin? Egy nő miatt!? Méghozzá egy gyaur nő miatt?! Hej, a ringyója! Hiszen tíz nap alatt megunja és otthagyja, aztán azt csinállok vele, amit akarok! — Ettől a kellemes kilátástól aztán megnyugodott, és erőt merített belőle, hogy kitartson barátja mellett.

Egy este, nem tudván már elviselni mérhetetlen kínját, megsarkantyúzta a lovát, és elvágatott Cseresnicába egy Szevda nevű özvegyasszonyhoz, aki a falu szélén élt kis porontyával. Szevda már ágyban volt, amikor a nagy rössel érkező Midin megdöngette az ajtaját. Ijedten ugrott fel. Ki az, kérdezte, mire Midin ingerületen csak ennyit válaszolt: nyisd ki, gyaur Szevda! Most volt másodszer az asszonynál. Első alkalommal csak véres fenyegetés árán férközött az ágyába: azt mondta, megöli a porontyát, ha nem hajlik a jó szóra. Mi mást tehetett a védtelen asszony: segítségért nem kiálthatott, úgysem hallotta volna meg senki, hisz a falu végén volt a háza, arról nem beszélve, hogy azért benne is ébredezni kezdett a hímet nélkülöző nőstény. Most sem volt választása, részben a félelem, részben a vágy kinyitatta vele az ajtót. Midin szó nélkül rávetette magát. Az eszeveszett hentergés közben állandóan Zoja járt az eszében. Ah, drágám, drágám — sut-

togta az asszony meredt mellbimbóit simogatva. Röviddel pirkadat előtt hagyta el Szevda házát, felpattant a lovára, mely furcsamód maga is mintha lehiggadt volna, és visszaügetett Dupjaka, hogy ismét elfoglalja őrhelyét a mély álomba merült Zoja és Ali ablaka alatt.

Pár órával ezelőtt Ali élvezettel hallgatta Zoja kéjes nyöszörgését, miközben hatalmas öklelésekben vezette le felgerjedt haragját, mintha garázda főúrként büntetné, fenyítene alattvalóját, vagy dús harácsát hajtaná be rajta, amit ez engedelmesen nyújt feléje maga is lázban s izgalomban égve ura és parancsolója féktelen és könyörtelen mohósága láttán.

— Édes galambom — duruzsolta a lány fülébe lihegve —, én hófehér kancácskám, telhetetlen kis ménem . . .

A férfi fojtott kiáltásait hallgatva Zoja valóban pompás ménnek képzelte magát, aki kábult lovasával a hátán vágat árkon-bokron át, feltartóztatlanul gázolva keresztül folyón s tavon, tengeren és magasban úszó felhőkön. Megadóan és végtelen hálával terítette eléje puha fehér szőnyegként karcsú, szép testét, hadd tapossa, tiporja kíméletlenül, vadul és szenvedélyesen, hadd göngyölje, hajtogassa, gyűrje, dagassza. Egészen elbódította a férfi telhetlensége, s Ali is úgy érezte, mintha először adatott volna neki ennyi gyönyör.

Szerelmi csatározásaik hevében Ali olykor egy-egy durvább, parázna szót is kiejtett, mire Zoja a szégyentől lángba borult arccal megkísérelte kivetni puha nyergéből nekivadult lovasát. Ez azonban nem hagyta magát, értett hozzá, hogy kell betörni a legtüzesebb paripát is. Ezután a lány gyengédséggel próbálta megtörni a férfi rohamainak erejét, bársonyos kezével végigsimogatta annak szőrös testét, amitől azonban Ali csak még jobban begerjedt, ismét súlyos jármába fogta szelíd kancáját, kegyetlenül végighúzott rajta korbácsával, hogy ne rúgjon, ne ficáncoljon, és újra hozzáállott, hogy lassan, élvezettel elcsépelje, megörölje vele gyönyörének buja kalászeit. Fekete tincsei a homlokába hullottak, a verejtékcseppjei egymás nyomában gördültek alá testén, amitől még kegyetlenebbnek, még ijesztőbbnek látszott, olyan torzonborz volt, mint aki kutat fúrt. S a lány érezte is, hogyan emelkedik, süllyed a meleg dugattyú a kútban, s egész éjjel arról álmódott, mint telik és ürül a teste újra és újra, megállás nélkül.

SZILÁGYI Károly fordítása